

Nii, sedakorda on tubase elu tuurid maha käinud. Pajusi raamatuseaduste kooskõlmimise enam palju pole jäänud, sest varsti on aeg kalossid varba otsa tõmmata ja kartulimaale kõmpida.

Aprillis muidugi veel, aga suutsime siiski majaperenaist Sirje Nurkat veenda, et ka maikuus leiame veel päevakese selga sirutada. Nooremaid võib muigama ajada, aga meiesuguste jaoks on need kokkusaamised tõepoolest ootamist väärt.

Suur valimistetrall kah sedapuhku seljataha jäänud. Ei leia enam postkastist hulgimalt värvilist paberit ja raha ei paista kuskilt tulemas, kuigi kõik suure suuga lubasid. Ometi oli meil seekord täiesti rutiinivaba kohtumine, sest enne valimisi ju pakutakse selliseid ettevõtmisi kas või üle päeva, aga pärast enam mitte. Nüüd astus uksest sisse Oma Mees Toompeal – Aivar Kokk. Aitäh juba selle eest, et kohe peale tulemuste selgumist rahva ette tulla. Tihti seda ei juhtu.

Foto: eralugu

Aivar Kokk ei ole meie rahvale kaugeltki võõras. Tunneme teda juba maavanema aegadest. Siinsamas spordihooone ees, kus tol ajal oli lihtsalt üks sööti jäänud põllulapp, et Pisisaare koolilastel oleks koht, kus joosta ja hüpata, rajati tema eestvõtmisel võrkpalliväljak. Avamängus lõi maavanem ise kaasa. Tookordsed mängijad käivad juba neljandat kümnet, aga mälestus kestab. Koolipargis kasvavad esimese koolipäeva kingitused – noored kuu-

sed. Toompea-aegadel oleme meiegi katuserahadest osa saanud. Aga meie siledem ulatuvad isegi kaugemale. Ligi kolmveerand sajandit tagasi oli maaelu ikka palju troostitum kui praegu, kuigi kõik seda ei usu. Alles oli üle käinud küüditamislaaine, siis aeti vabatahtlikult sunniviisil kolhoosi. Aga ometi tahtsid need, kes suurest sõjast eluga pääsesid või juba peale seda kaelakandjaks kasvasid, elust midagi veel, mitte ainult tuima töörühmamist. Pajusi rah-

vamaja müüri taha rajati spordiväljak, sedakorda lausa riigi heakskiidul. Selle eestvedajaks oli Jõgeva maakonna värske spordinstruktor Raimund Kokk, meie tänase külalise isa. Vaat, mis ajaloo tolmu alt välja tuleb!

Aivar Kokk on põnev jutukaaslane. Muidugi huvitasid meid riigi rahaasjad. Ja kes teaks neid paremini kui Riigikogu rahanduskomisjoni esimees. Uurisime, kas ja millal tuleb päevakorda lesepension, kuidas kujunevad järgmise nel-

ja aasta jooksul maksud, kuhu liiguvad energiahinnad. Kuidas Riigikogu ikkagi töötab, kuidas sellesse uhkesse saali on tekkinud nii masendavalt palju mölaklikkust, kuidas meie elu üle tahavad otsustada need, kes oma käte või peaga pole veel penni ülalpidamist teinud (loe: poliitbroilerid?). Ohh, selle kõige kohta ütles vanarahvas midagi ühe lolli ja kümne targa kohta. Küsimusi jätkus.

Jutt kaldus juba päevapoliitikale. Parajasti võitlevad nii mõnedki vallad koolide ja kultuuriasutuste eest. Meie siin nutsime oma nutud juba mitu aastat tagasi. Jah, koolist oli tuline kahju, aga mis teha, kui lapsevanemad hääletasid jalgadega ja viisid lapsed linna kooli. Meie endi isadvanaisad ehitasid Pisisaare kooli, annetasid oma metsast palke, tegid tööpäevi. Siin kogusid kirjatarkust nemad, siis meie, siis meie lapsed. Aga lapselapsed on juba suurtes linnades ja mõõda maailma laiali. Kas saagisime ise oksa, millel istusime, kui innustasime oma lapsi õppima, aina edasi püüdma?

Aga ega siis ainult poliitikast ei räägitud. Külalisel oli kaasas „Koka raamat“, järjekorras juba oi kui mitmes. Sedakorda siis pannkoogid päevakorras. Mul on juba lemmikretsept välja valitud, vaja ainult rääbise aega oodata. Kartulipannkoogid suitsurääbisega, kas ei aja neelata? Kui juba jutt söögile ja söögitegemisele kaldus, ei olnud lõppu lootagi. See ju ainuke töö, mis toidab. Kuna pehmed väärtused kõne alla tulid, ei saa maainimesed ka ainadusest mööda. Aga seda, kuidas ta oma roose tohterdas, Aivar Kokk meile välja ei lobisenud. Me ei jäta jonn, ega me viimast korda kokku saa. Saigi lõpuks vekseld välja lunitud: poole aasta pärast, kui uus Riigikogu ja valitsus ennast tõestanud, istume siinsamas ja uurime elu.

LYDIA KOKKA